

בע"ח (כפר סבא) 28884-01-15 - ד ש נ' מדינת ישראל

בע"ח (כפר-סבא) 28884-01-15 - ד ש נ' מדינת ישראל לשלום כפר-סבא

בע"ח (כפר-סבא) 28884-01-15

ד ש

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בכפר-סבא

[20.07.2015]

כב' השופטת נאוה בכור

החלטה

1. בפניי בקשה לגילוי חומר חקירה במסגרת התיק העיקרי ת"פ. 24479-02-14.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); ותקיפת סתם- בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק (3 אישומים).
על פי המפורט בכתב האישום, תקף המבקש את המתלוננת בשלוש הזדמנויות שונות על רקע ויכוחים שנתגלעו ביניהם, ובהזדמנות נוספת -אף איים עליה כי ישרוף את ביתה.
3. ביום 14.1.15 הגיש ב"כ המבקש בקשה לגילוי תיקה הרפואי של המתלוננת בהיותו לפי סעיפים 74 ו-108 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982, זאת לאחר שבמהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת עלה כי הייתה בעבר תחת מעקב פסיכיאטרי ואף טופלה בתרופות.
על פי הטענה-הואיל ומדובר במבקש שאינו זר למתלוננת, אלא מי ששימש כבן זוגה במשך שנים רבות, התגורר עמה באותו בית, סעד אתה כשהייתה בטיפול רפואי בשל מחלת הסרטן, ניהל עמה משק בית משותף ולהם ילדים משותפים - אין פגיעה בפרטיות של המתלוננת או בצנעת הפרט.
בנוסף, התבקשה מסירתו של סרט החתונה של בני הזוג, בטענה כי יש בו כדי לסייע להגנת הנאשם. לסרט כ-15 העתקים המצויים בארגז במחסן הבית, ועל כן אין העתק המצוי אצל מי מבני משפחתו של המבקש.
(דיון בבקשה למסירת רישומו הפלילי של ע"ת/2 מר דוד יוסף התייטר לאור הסכמת הצדדים לעניין זה -נ.ב.).
בתגובתה- סירבה ב"כ המשיבה לבקשה.
בכל הנוגע לתיקה הרפואי של המתלוננת - הרי שמדובר בחומר חסוי שבנוגע אליו נקבע בפסיקה כי בעניינים כגון דא יש לדון בפני המותב הדין בתיק העיקרי.

בשורה של החלטות קבע בימ"ש העליון כי חומר חסוי אינו בא בגדרם של סעיפים 74(ו) ו-78 לחסד"פ והסמכות לדון בו מסורה באופן בלעדי לבימ"ש הדן בתיק בהתאם לסעיף 108 לחסד"פ.

בב"ש 2104/06 דוד פרי נגד מ"י דחה בימ"ש העליון ערר על בקשה לקבלת תיעוד רפואי של מתלוננות, הואיל ומדובר בחיסיון סטטוטורי עליו לא ויתרו המתלוננות במפורש או מכללא.

בנסיבות אלה, המתלוננת סירבה במפורש לוותר על חיסיון הרפואי בעניינה, ועל המבקש להגיש בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ למותב שדן בתיק העיקרי.

לחילופין, וככל שיוסר החיסיון, הרי שיש לעשות זאת במשורה, ותוך אבחנה בין זכות העיון לזכות ההעתקה כדי להגן על החומר ככל הניתן.

בנוגע לסרט החתונה של בני הזוג - נטען כי אין מדובר בחומר העומד במבחן הרלוונטיות הרחב לכתב האישום, הואיל ומדובר בכתב האישום בו ארבעה אירועים, מינואר 2013 ועד פברואר 2014, עת היו בני הזוג נשואים כעשור.

כמו כן נטען כי הלכה למעשה אין בידה של המתלוננת עותק מהסרט האמור.

עמדת נפגעת העבירה הוגשה אף היא לבימ"ש, ממנה עולה כי מסרבת לוותר על החיסיון הרפואי.

לטענתה - קבעה הפסיקה כי הסרת חיסיון וחשיפת חומרים אישיים ראוי שתעשה במשורה ובזהירות רבה, תוך הגנה מקסימלית על פרטיותה של נפגעת העבירה וכבודה (מפנה לבש"פ 8467/99 פלוני נגד מ"י, פ"ד נ"ד(2) 454).

האיזון הנדרש בין זכותו של הנאשם להליך הוגן לבין זכות המתלוננת לפרטיות וכבוד מצוי בשאלת הרלוונטיות של החומר להגנת הנאשם, ואין לאפשר חיטוט בנבכי נפשה ללא ביסוס והנמקה ראויים שיסבירו את הסיוע להגנת הנאשם.

עצם העובדה כי המתלוננת מקבלת טיפול פסיכיאטרי אינה יכולה להצדיק לכשעצמה את חשיפת תיקה הרפואי.

תיקה הרפואי של המתלוננת הועבר לעיון בית המשפט.

4. דיון ומסקנות

לאחר שנדרשתי לחומר נשוא הבקשה ולטיעוני הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, הואיל ואין מדובר ב"חומר חקירה" כהגדרתו.

סרט החתונה

בכל הנוגע לסרט החתונה של בני הזוג - דין הבקשה להידחות על הסף.

בבקשתו בכתב ובמעמד הדיון בפני בימ"ש, נמנע ב"כ המבקש מלהצביע על טעם ממשי שיהא בו כדי להסביר את הרלוונטיות של סרט זה להגנת הנאשם, והסתפק בטענה בעלמא לפיה יש בו כדי לסייע להגנת הנאשם. (פרו' עמ' 3 ש' 9).

תמיהה זו מתחדדת נוכח העובדה כי כתב האישום בעניינו של המבקש מגולל מסכת לכאורית של אירועי אלימות כלפי המתלוננת, בין דצמבר 2012 לפברואר 2014, למעלה מעשור (!) מעת שבני הזוג נישאו, חלוף זמן ניכר המנתק (על פניו) כל רלוונטיות למועד חתונתם.

בנסיבות אלה, בהן הטעם לבקשת החומר/המוצג אינו ברור ונהיר, היה צורך בהצבעתו של ב"כ המבקש על טעם לבקשתו.

למען הסר ספק - יובהר כי נדחית הבקשה הנוגעת להוצאת צו למסירת הסרט האמור ו/או לחיפוש במחסן ביתה של המתלוננת (הגם שלטענת המתלוננת כלל אינו מצוי בחזקתה), אולם כפי שאף קבעתי בהחלטה מיום 23.3.15 - ככל שהמבקש ישיג את הסרט האמור, אין מניעה כי ישתמש בו ככל שיוכל לסייע לו בקו הגנתו. התיק הרפואי

לגבי מסירת תיעוד רפואי של נפגעת עבירה במסגרת תיק פלילי המתנהל כנגד נאשם, נקבע בפסיקה כי על בית המשפט לאזן בין זכותו החשובה של הנאשם להליך משפטי הוגן - לבין זכותה של המתלוננת לפרטיות, החשובה לא פחות.

ככל שיש בחומר הרפואי כדי לסייע בהגנת הנאשם - כך תטה הכף לעבר זכותו להגנה על פני שיקולי פרטיות וצנעת הפרט של המתלוננת.

בנסיבות אלה, לאחר עיון בחומר הרפואי שהוגש לבימ"ש, לא מצאתי כי יש בו דבר היכול לסייע להגנת הנאשם. יתרה מכך, חלק ניכר מהחומר הרפואי המגולל את מצבה הבריאותי של המתלוננת החל משנת 1992 (!) ואילך, כלל אינו נוגע לתקופה הרלוונטית לכתב האישום, כאשר למען הסר ספק יוער כי אף בחומר הנוגע לשנים מאוחרות וסמוכות לכתב האישום - אין כדי להשליך על אירועי נשוא כתב האישום.

אף עיון בנסיבות כתב האישום עצמן אינו מעלה כל קשר בין מצבה הרפואי, הפיזי או הפסיכיאטרי, של המתלוננת - לבין האירועים הנטענים, אף לא באופן מרוחק.

בנסיבות אלה, מדובר ב"מסע דיג" לשמו, כאשר אין בעובדה לפיה היו הצדדים בני זוג במהלך שנים רבות כדי לשנות מסקנה זו.

בעצם היותו של המבקש בן זוגה של המתלוננת, אבי ילדיה, ומי שניהל עמה משק בית משותף, ואף סעד אותה בעבר בעת מחלה כזו או אחרת - אין כדי להתיר פגיעה בפרטיותה של המתלוננת שלא לצורך - ומקום בו לא ניתן כל טעם לחשיפת החומר הרפואי.

לענין עיון בחומר רפואי של מתלוננת - זה יתאפשר באופן מידתי מקום בו יש בו רלוונטיות לאירוע נשוא כתב האישום או למהימנותה של המתלוננת.

וכך נקבע בבש"פ 5400/01 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 6.8.01) לענין זה -

"השאלה אם חומר רפואי או פסיכיאטרי או כל חומר אחר הנוגע למצבו הנפשי, לאישיותו או לעברו של עד, הוא חומר רלוונטי להליכים ומטעם זה גם להגנת הנאשם, היא שאלה התלויה במהות החומר, בהקשרו, ביחס שבינו לבין האירוע הנדון ובנתוני המיוחדים של כל מקרה. אין זה מובן מאליו כי כל חומר רפואי או פסיכיאטרי הנוגע לעד, למתלונן או למתלוננת במשפט אכן רלוונטי לענין הנדון בבית המשפט. ככלל, אם מדובר בחומר שעל פניו יש לו רלוונטיות לענין הנדון, או שהוא משמעותי כיוון שעשוי הוא להשפיע על קביעת מהימנותו של עד או על הכרעה בענין כושרו של העד להעיד, הרי בדרך כלל הוא יהווה "חומר חקירה" והוא ימצא בשליטת התביעה או שצריך הוא להימצא בידיה."

למען הסר ספק יובהר כי אין בחומר הרפואי בענייננו כדי להיכנס אף בגדרה של ההגדרה המרחיבה של הפסיקה למושג "חומר חקירה", לפיו די בנגיעה עקיפה לאישום ובראיות הנוגעות לפרופוריה של האישום (בג"פ 233/85 אל הוזייל נגד משטרת ישראל, פ"ד (4) 124; בש"פ 9322/99 מסארווה נגד מדינת ישראל פ"ד (1) 376).

הואיל ובנסיבות אלה, לא התרשמתי כי יש בחומר הרפואי בעניינה של המתלוננת כדי להשפיע על מהימנותה ו/או להשליך על אירועי כתב האישום, אף לא בעקיפין, הרי שאין מדובר ב"חומר חקירה", אף לא בהתאם להגדרתה המרחיבה של הפסיקה, ועל זכותה של המתלוננת לפרטיות - גוברת בנסיבות אלה.

5. אשר על כן, ונוכח כל האמור לעיל, דין הבקשה להידחות.

המזכירות תשלח העתק מההחלטה לצדדים בדואר רשום

ניתנה היום, ד' אב תשע"ה, 20 יולי 2015, בהעדר הצדדים.